

[Olja Tsironian/Goran Borković](#)

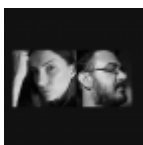
Sub, 12/11/2022 - 21:16

- 0
- 0
- 0

[Arhiva +](#)

-
-
-

[Olja Tsironian/Goran Borković](#)

Sub, 12/11/2022 - 21:16

-

Pregled

Uredi

Prati

Pozicija

[Rodila sam sina u bolničkom podrumu, pod bombama](#)

Daria ima 26 godina. Iz Kijeva je, ali sada s dvoje male djece živi u selu Tarašča u Kijevskoj regiji. Da bi došla do toga, morala je proći pravi pakao: posljednje tjedne trudnoće provela je pod neprestanim raketnim i topničkim granatiranjem. Sa sobom je imala kćer, a sina je rodila u podrumu rodilišta. Ali to je bio samo početak njezina teškog puta.

"Rat je počeo iznenada, nitko se za njega nije pripremao, ni psihički ni fizički. Bila sam u visokoj trudnoći, 35, 36 tjedana, bližio mi se termin. Čekala sam drugo dijete, trebao se roditi moj dugo očekivani sin. Imam kćer Valeriju, pet joj je godina. Naravno, nitko nije mogao pomisliti da će im rat oduzeti bezbrižno, radosno djetinjstvo: umjesto šetnje – podrum, umjesto dječje igre – sklonište od ruskih projektila.

Tog dana, 24. veljače 2022., bila sam u posjetu majci u selu Marjanovka, u Kijevskoj oblasti. Ujutro mi je u spavaću sobu utrčala preplašena majka vičući: "Skupi sve što trebaš i to brzo! Napustit ćemo zemlju." Pospana, isprva nisam ništa razumjela, bila sam zbunjena. Što se događa, zašto bježati? A onda sam čula

eksplozije. Izašla sam iz kuće u dvorište – u okruhu se dizao čvrsti crni dim, čuli su se pucnji, eksplozije raketa. Mama je rekla da je počeo rat – Rusija nas je napala.

Čak i kada to vidite svojim očima, teško je povjerovati. Je li ovo stvarnost? Odbila sam napustiti zemlju, pa čak i dom. Prvo, bilo je jako opasno, a drugo, trudnici s malim djetetom jako je teško ići igdje.

Kći se jako bojala eksplozije. Stalno je ponavljala: "Mama, bojim se." Pokušala sam izdržati. Odrasli trebaju biti primjer djeci. Od prvih dana rata stalno sam joj objašnjavala kako se treba ponašati tijekom granatiranja, raditi sve što joj kažem i nastojati ne paničariti. Vrlo je pametna, brzo je reagirala na moje naredbe, što je puno pomoglo. Općenito, za petogodišnju djevojčicu bila je stvarno dobra cura. Na žalost, naviknete se na bombardiranje: nakon nekog vremena počeli smo manje obraćati pažnju na eksplozije. Kada bi u okolici bilo mirno, djeca su dobro spavala.

Majka i ja naizmjenice smo dežurale kako bismo ih imale vremena sakriti i pokriti u slučaju bombardiranja. S nama su živjeli i moj sedmogodišnji brat i osmogodišnji nećak. Bile smo jako zabrinute za njih. Bomba nam je u svakom trenutku mogla pogoditi kuću jer smo bili u epicentru granatiranja ruskih trupa - naše selo Marjanovka dio je okruga Makarovski. To je na sredini između Buče i Makarova. Od početka rata to je područje s ruske strane gotovo svakodnevno granatirano topništvom. Gotovo svi obližnji gradovi i sela su pakao na zemlji. Tu su krateri od granata, osakaćene zgrade, bombardirane škole, vrtići i bolnice, minirana polja i šume, uništena infrastruktura, stotine ubijenih i mučenih do smrti. Izvući se živ odande tijekom ruske ofenzive na početku rata bilo je nevjerojatno teško.

Trgovine su bile prazne, humanitarna pomoć se nije mogla probiti

Do 10. ožujka do 19 sati bili smo kod moje majke. Mogu reći da smo imali sreće – komunalni uvjeti bili su osigurani, osim struje. Voda je bila iz bunara, plin u selu nije bio isključen, grijanje u kući bilo je naše – bojler na drva. Podrum smo pripremile kao sklonište, koliko se sigurno može pripremiti za boravak s malom djecom. Na kraju se tamo nismo ni skrivali, nego smo za vrijeme eksplozija bili u kući. Prema arhitekturi kuće, u njoj je bilo sigurnije: pri svakom jačem granatiranju sjedili smo u hodniku na ulazu jer nije bilo ni prozora ni stakala, a vrata su se stalno otvarala u sobe. Da, i psihički je djeci vrlo teško sjediti u mračnom hladnom podrumu.

Što se tiče hrane, bilo je jako teško prva dva tjedna. Dućani su bili prazni, svi proizvodi razvrstani 24. veljače. Humanitarna pomoć nije mogla stići do nas zbog topničke vatre oko sela, nitko se nikome nije mogao javiti. Bili smo odsječeni od ostatka svijeta. Rusi su nas držali pod opsadom sa svih strana. Dobro je da je mama uvijek imala zalihe povrća. Ipak, na njima nećete dugo izdržati. Jako smo se bojali da ćemo morati gladovati, posebno je bolno gledati djecu koja ne mogu normalno živjeti. Trebaju se veseliti, jesti sladoled i slatkiše. I ne bojati se da će umrijeti od gladi.

Samo dva tjedna kasnije ukrajinski volonteri s humanitarnom pomoći uspjeli su doći do nas. Dijelili su kruh, brašno, mlijeko, šećer, suncokretovo ulje, čak i meso. Počele su pomagati i naše farme koje su bile u blizini, a lokalni bolničari dijelili su lijekove potrebitima i pružali medicinsku pomoć. Ali bilo je prerano za opuštanje – neprijateljstva na okolnim područjima nastavila su se.

Ruske trupe pokušale su zbrisati Kijevsku regiju s lica zemlje

Naša je obitelj imala veliku sreću, hvala Bogu da bombe nisu dospjele do naše kuće i da nismo sreli ruske vojnike. Ali granate su pogodile šumu samo dva kilometra od nas, trzaj od eksplozije bio je tako snažan da su svi prozori na kući popucali. Nekoliko puta sam vidjela direktan pogodak granate u malo susjedno selo. Od siline eksplozije uništeno je sve što je bilo u blizini: kuće, škole, ljekarna, crkva...

Donedavno je tamo život bio u punom jeku, a Rusi su u sekundi sve pretvorili u kadrove iz horor filma. Vidjela sam i direktan pogodak rakete u kuću moje bliske prijateljice, nju su krhotine pogodile i teško joj ozlijedile lice, a roditelji su joj lakše ozlijeđeni. Svi su živi, ali psihičke i fizičke rane ostat će im zauvijek.

Na sreću, nismo bili pod vatrom, za razliku od mog mlađeg brata. Od početka rata bio je na najžešćim točkama: Buča, Irpin, Gostomel. Srce mi se slamalo svaki put kad bih pomislila da bi svakog trenutka mogao umrijeti. Na kraju smo saznali da mu je cijela brigada poginula. Samo je on preživio. I tako triput! Nedavno

je njegova nova brigada proglašena nestalom. Kasnije se pokazalo da je cijela brigada mrtva, a preživio je samo on. Neka ga Bog čuva, moj brat je pravi heroj!

Najveći strah u ratu je gubitak najmilijih. Mama, djeca, mlađi brat, ne želim ni pomisliti da bi im se moglo dogoditi nešto loše. Ponekad zaboraviš na sebe, ruke ti padnu, ali kada pogledaš djecu, vrati ti se snaga. Ukrajina je za mene moj dom, moja domovina, moja obitelj. Jako je teško odlučiti napustiti svoju voljenu zemlju.

Od prve minute u rodilištu bila sam u podrumu

Morali smo otići od kuće jer sam dobila preuranjene trudove. Pronašli smo volontere koji su nam pomogli da izađemo iz Kijevske regije i stignemo do Žitomirskog rodilišta. To je grad na sjeverozapadu Ukrajine, ali je dosta blizu Kijeva, na nekih 140 kilometara. Regija Žitomir granatirana je na samom početku rata jer je tamo zračna luka, a postoji i autocesta koja povezuje veće gradove. Naravno, bilo je strašno voziti pod granatama, ali što smo mogli?

Bilo je izravnih raketnih pogodaka na područje rodilišta. Možete li zamisliti u kakvom je stanju trudnica koja se priprema za porod, a nad glavom joj grmi raketni napad ruskih trupa? Bila sam izvan sebe. Moral je izravno reagirao na moje zdravlje i zdravlje mog nerođenog djeteta. Tjedan dana sam ležala u bolnici s trudovima.

Kako su me doveli u rodilište, tako sam od prve minute bila s ostalim djevojkama i ženama u podrumu, nismo smjele izlaziti, nije bilo nijednog prozora, svježeg zraka, nije bilo ni zrake sunca! Zbog vrućih cijevi iznad glave u podrumu je bilo nevjerojatno zagušljivo, nije se moglo disati, kao da ste zatvoreni u limenu posudu i polako se pečete na vatri. Ona koja još nije rodila, spavala je u hodniku. Neke žene s djecom bile su u improviziranim odjelima.

Tako sam 11 dana sjedila u podrumu, gdje sam rodila sina. Točno u hodniku. Porod je prošao brzo, četiri sata i 45 minuta. Porodajne muke bile su baš teške – tijelo nije htjelo pustiti bebu. Jako je teško roditi novog čovjeka kada znate da se rađa u ratu. Moja opstetričarka Tatjana bila je vrlo nervozna, a i sama sam shvatila da bi dijete moglo umrijeti u meni jer nije imalo kisika. Babica me otvorila ručno. Na sreću, sve je bilo dobro, moj sin bio je živ. Ali nakon toga, ustanovljeno je da ima proširenje pluća i jak šum na srcu.

Porodila sam se i tri dana kasnije puštena sam kući

Unatoč zdravstvenim problemima mog dječaka, otpušteni smo treći dan nakon njegova rođenja. U to je vrijeme moja majka s mojom kćeri i ostalom djecom bila nedaleko od mene, u izbjegličkom kampu u Žitomiru. Mama je pomagala ljudima koji su dolazili iz raznih gradova i regija i čekala moj otpust. Iako tada ni ja ni moj dječak nismo bili spremni na to, nismo imali izbora. Mama nas je odvela iz bolnice, a mi smo otišli kod majke mog pokojnog muža u Berdičev. Tamo sam ostala samo tjedan dana i otišla iz osobnih razloga.

Potkraj ožujka preselili smo se u selo Tarašča, malo dalje u regiji Kijev. Mlijeko sam izgubila mjesec i pol nakon rođenja sina. Majčino mlijeko bilo je prijeko potrebna hrana do koje je bilo teško doći. Sada živim na selu sama s malom djecom. Prije toga je sa mnom živio moj stariji brat, koji ima 29 godina, ali nije radio i više mi je bio teret nego pomoć. Sve dok je bilo humanitarne pomoći, išla sam po nju, ali već mjesec dana je ne izdaju pa imam problema s hranom, hranom za bebe i lijekovima. U početku je mama pomagala, dok je imala prilike. Nemam posao, a i sada mi je fizički teško raditi s bebom u naručju. Tražim svaki mogući način zarade na internetu, ali sve bezuspješno, ima mnogo prevaranata. Trenutno mi nitko ne pomaže.

Da bih nas prehranila, posuđujem namirnice iz trgovine. Dječji doplatok od države ne dolazi, novčana pomoć prognanicima također se ne isplaćuje. Nema državnih sredstava, nijedne doznake. Granata je pogodila moju kuću u Kijevu, u okrugu Svjatošinski. Dojavili su mi susjedi. Granata mi je pogodila stan, odštetu nisam dobila.

Moja voljena prijateljica Anna financijski mi pomaže kad god je to moguće, u Njemačkoj je od početka rata. Poziva me k sebi. Trenutno tražim način da s djecom odem do nje, ali problem je što nemam osobne dokumente. Prije rata opljačkali su mi stan, odnijeli vrijedne stvari, uključujući dokumente. Potrebno ih je obnoviti u Kijevu. A za to mi treba vrijeme, trud i novac. S bebom to nije moguće.

Tekst je nastao u okviru Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama koji provodi Agencija za elektroničke medije.

Porodajne muke bile su baš teške – tijelo nije htjelo pustiti bebu. Jako je teško roditi dijete kada znate da se rađa u ratu

Foto: D. K.

Mlijeko sam izgubila mjesec i pol nakon rođenja sina pa imam problema s hranom za bebe, ali i hranom uopće

Foto: D. K.

[Dodaj Forum u zajednici](#) 1336 čitanja

Impressum

Forum.tm | Nakladnik: neprofitna udruga Dom kulture Zagreb | Adresa: Nova cesta 115, 10000 Zagreb | email: domkulturezagreb@gmail.com | Uredništvo: Dom kulture Zagreb

TKO? Neprofitna udruga Dom kulture **ŠTO?** Forum.tm, prostor za slobodne ljude i one koji to žele postati **KADA?** Jučer, danas, sutra **GDJE?** www.forum.tm **ZAŠTO?** Da bi stvari bile jasnije

[Veronika Rešković](#) dobitnica je nagrade "Marija Jurić Zagorka" za internetsko novinarstvo u 2014. godini, koju dodjeljuje Hrvatsko novinarsko društvo, za seriju tekstova objavljenih na Forum.tm-u.

Oleg Maštruko dobitnik je nagrade "SAP Božo Težak" za najbolji tekst s područja informatike i komunikacija u 2014. godini. Tekst "[Od Milanovićevih sastanaka po SAD-u korist bi možda mogle imati isključivo tvrtke koje posluju s državom](#)" objavljen je na Forum.tm-u.

Portal Forum.tm financijski podupire [Agencija za elektroničke medije](#)

